

Trampoty kocoura Toma

Michaela
Zimová

Ilustrovala
Veronika Balcarová

bambook

© Grada Publishing, a. s.
text © Michaela Zimová
ilustrace © Veronika Balcarová

Trampoty kocoura Toma

Michaela
Zimová

Ilustrovala
Veronika Balcarová

Trampoty kocoura Toma chci věnovat vám všem s dobrým srdcem. Všem, kteří máte rádi zvířata, protože ta nás provázejí naším životem a jsou věrnými společníky při našich životních trampotách. A věřím, že se nad nimi pobaví nejen malí, ale i velcí čtenáři.

Hezkou zábavu.

ZROZENÍ

Tom se narodil jako pouliční směr, mamka byla jasná, tat'ka neznámý. Ale narodil se do přátelského prostředí, kde měl plnou péči, a tak vyrůstal jako spokojené koťátko. Mohl poznávat svět a při prvních kočičích krůčcích se kočkoval s dvěma sestrami. Jenže jako skoro každé kotě čekalo i jeho, asi ve dvou měsících, stěhování do nového domova.

Přijela velká hučící krabice, z ní vystoupila obrovská kočka, která však chodila po dvou, a nesla malou krabici.

Hup – a malý kočičí kluk byl uvnitř malé krabice a záhy se vezl v té velké hučící krabici.

– Co je to? Tady nechci být, pomyslel si a začal žalostně mňoukat.

„Neplakej, za chvíli vystupujeme,“ řekla ta velká kočka, co ho odnesla z jeho domova.

Malý kočičí kluk to moc nechápal, vždyť vůbec neví, kam jede a co s ním bude.

– Jak to tak vypadá, bude to nejhorší den mého života, pomyslel si.

Za chvíli však vážně zastavili. Velká kočka ho vzala v malé krabici a někam šli.

Kočí kluček ani nedutal. Zato velká kočka na něho stále mluvila, ať se prý nebojí.

– To se jí lehce mluví... Ale má příjemný hlas, tak snad nebude zlá. Vyhodnotil situaci kočí kluček a bedlivě sledoval celou cestu dírami v krabici.

Otevřeli dveře, vešli do takové neútulné místnosti, pak následovaly další dveře a pak ještě jedny a zase stáli a byli zavřeni v nějaké bedně. Najednou se ta bedna rozjela, vydávala podivný hluk, ale velká kočka byla taky uvnitř, což kočího kluka trochu uklidnilo.

Bedna po nějaké době zastavila. A opět stáli přede dveřmi. Když velká kočka odemkla, objevilo se konečně příjemné prostředí, které malému kočímu klukovi vzdáleně připomínalo domov.

– Hurrrááá! Tady jsou další kočky jako moje máma. Kočí kluček byl radostí bez sebe, že tady nebude sám.

Jenže... Uslyšel jen nepřátelské zasyčení.

„Apsaro, Miki, nechte toho. Je malinkej, nikdo mu nebude ubližovat. Je to Tom,“ řekla ta velká dvounohá kočka.

– Tom? O kom to mluví? Jo tááák, to jsem jako já? Podivil se kočí kluček a pro sebe si ještě dodal:

– Tak jo, jmenuji se Tom.

Apsaro, Miki,
nechte toho.

NOVÝ DOMOV

Tak to přivítání se zrovna moc nepovedlo.

„Co je to zač? To tady bude pořád?“
podívala se Apsara na Mikina, který nadšením
také neoplýval.

„Jak to tak vypadá, budeš mít kámoše,“ odpověděl jí
s nadsázkou Miki.

„Já? Ty snad taky. A vůbec. Rychle na to zapomeň. Tady
je můj domov, já jsem tu byla první a takovou malou příšeru
tady nechci. Hned si to s ní vypořádám, aby bylo jasno, kdo
tady velí,“ řekla lady Apsara.

Vše, co řekla, byla pravda. Ona tady byla opravdu první.
Je to kočičí dáma, má rodokmen. I to jméno je honosné –
Apsara. Taky tak vypadá, její srst je celá čokoládově hnědá.
Žádný náznak pouliční směšky.

„Ale jdi. Vždyť mě jsi taky nesnášela a podívej, teď jsme
kamarádi,“ dodal konejšivě i s nadějí Miki,
který si její uvítání před sedmi lety
velmi dobře pamatoval.

„Kamarádi? Nepřeháněj.
Vycházíme spolu, tak
bych to nazvala. Někdy
mně jdeš příšerně
na nervy. A teď
tohle, další pouliční
pobuda. Tohle já
nevydržím!“ dodala
ještě Apsara a začala
nenávistně mručet.

Malou příšeru tu
nechci!

Miki ji nechal v jejím nepřátelském opojení a jal se zkoumat, kdo že to tu přibyl.

Tom se mezitím choulil ve své malé krabici a sledoval, co se bude dít dál.

Přišel kocour, nahlédl dovnitř, přičichl a na uvítanou nevstřícně zasyčel.

– Jak to tak vypadá, bude tady velká legrace, pomyslel si Tom. Ale v tu chvíli ho ruka velké dvounohé kočky vytáhla vzhůru do náruče. Tomovi se ulevilo, tady byl v bezpečí před oběma kočkami. Schoulil se a okamžitě usnul.

KDO UTEČE, VYHRAJE

Všechno vypadalo jako sen, ale sen to nebyl. Tom se probudil, rozhlédl se a stále tu byla ta nevraživá čokoládově hnědá kočka a dosud i nepřátelsky vyhlížející kocour.

– Proč? Proč ho nemají rádi? Vždyť jim nic nedělá, pomyslel si Tom. Jenže na podobné myšlenky brzy zapomněl. Velká dvounohá kočka ho zase někam nesla.

– No páni. Tady jsou hotové hody. Tom nevěděl, ze které misky má ochutnat dřív. Tu nějaké dobroučkové masíčko, tady zase granule a všude to náramně vonělo. Jak tak hodoval, vycítil, že ho někdo sleduje. Byl to kocour, který si ho prohlížel. Tom přestal jíst a jeho pohled s nedůvěrou spočinul na kocourovi.

„Hele, mladej. To jídlo je moje a o granule se tady dělíš ještě s lady Apsarou,“ promluvil poprvé na Toma Miki.

„Ale ta velká dvounohá kočka mě sem přinesla,“ řekl pomalu a s velkým respektem Tom.

„To svět neviděl, ještě navíc je hloupý,“ dodala lady Apsara, která zjistila, že malý kočičí vetřelec už nespí a není pod ochranou lidí.

– Úžasná příležitost, jak mu dát za vyučenou, pomyslela si.

V tu chvíli Miki zamručel: „Zpomal, Apsaro, nech ho dojíst. Nevybavuji si, že by tady někdy jídlo nebylo. Že bys trpěla hlady. A že neví, že velké dvounohé kočky nejsou žádné kočky, ale lidi, to přece neznamená, že je hloupý.“

Jenže Tom neměl žádné pomyšlení na to, aby něco dojídal. Byli tu totiž oba. Totálně nepřátelská Apsara a obrovský kocour Miki.

– Co teď bude dělat? Jistější bude, když se připraví k útěku. Ale kam? Vůbec to tu neznal. Překotně se odvíjely myšlenky v jeho hlavě.

Mezitím Apsara nedbala žádných Mikinových slov, naježila se a se strašným mručením a syčením zaútočila. Ještěže byl Tom připraven, první klička, druhá a Tom jen taktak Apsare proklouzl. Stačilo pár skoků a hup, vlétl do malé místnůstky. Apsara za ním. V tu chvíli uviděl Tom jedinou možnost, malou chodbičku za nějakou obrovskou krabicí. Vběhl do ní, schoulil se na jejím konci do rohu a čekal. Apsara přiběhla těsně za ním, byla snad třikrát větší než obvykle. Tom přivřel oči a připravil se na nejhorší. Jenže když zase ty oči otevřel, viděl nevraživou Apsaru, jak běsní na konci uličky. Dál se totiž už nevešla, ulička byla příliš úzká.

– Paráda, mám kam utéct, tady na mě nemůže.

Jenže to už v té chvíli přišla velká dvounohá kočka, vyhnala Apsaru a malého Toma si vzala opět do své náruče, do bezpečí.

„No, to se ti povedlo,“ připomněl Apsaře útok Miki.
„Myslím, že bys to měla přehodnotit.“

„Já tady nic přehodnocovat nebudu. Ty bys měl změnit tu svou laskavou taktiku a pomoci mně. Je to můj a tvůj domov.“

„Ale prosím tě, vždyť to vypadá, že tady bude nějaká sranda. Budeme moct mladého něco naučit.“

„No ty ses snad úplně zbláznil, a ještě navíc zestárnul. Učit? Všechno by měl umět ze svého domova, kdyby byl řádně vychován. Jenže co chceš po těchto směškách? Stačilo, když jsem musela spoustu věcí naučit tebe. Takoví budižkničemové!“

V tu chvíli Miki zesmutněl. Apsara, kterou měl tak rád, i přes všechna ta úskalí, než si na něho zvykla, byla tentokrát zlá. Ach jo, jak moc zase rozjitřila tu starou ránu, kdy nejenže neznal svého otce, ale byl vyrván i od své kočičí maminky a vyhozen někam do temné ulice. Mikinovi se vrátil obraz jeho neveselého dětství...

PŘÍBĚH MIKINA

Miki si toho ze svého raného mládí mnoho nepamatoval. Když byl vyhozen do temné studené ulice, byl ještě hodně malinký. Mlhavě si vzpomněl na mámin hřejivý kožíšek a okolo se batolící brácha a sestry. Co se mu však vrylo nesmazatelně do paměti, byl hrubý hlas velkého člověka: „Hele, jedna kočka ti úplně stačí. Těch koťat se zbav, a to co nejdřív. Utop je. To je nejjistější. Každý to tak s takovejhlema dělá,“ říkal ten hrubý hlas druhému člověku.

Najednou malého Mikina někdo vzal a strčil do hučící krabice. Když krabice zastavila, otevřely se dveře a Miki

+

se ocitl na ulici. Byla hluboká noc. Ještě slyšel: „A mazej!“
A pak už jen zdálky mizící zvuk krabice.

Všude kolem se rozprostírala tma a studené neznámo.
Bylo úplně zbytečné mňoukat. Mikinovi bylo tak úzko.
Nikdy v životě neslyšel své srdíčko ťukat tak nahlas. Takhle
asi vypadá konec.

V tu chvíli se k němu přiblížilo veliké zvíře, takové Miki
nikdy neviděl.

„Baryku, fuj, necháš kočičku.“ Miki uslyšel lidský hlas.
Nebyl však vůbec hrubý, byl jemný. A proto se Miki na
chvíli přestal bát.

„Co ty tu děláš, nejsi na takové toulání příliš malý?“ říkal
ten hlas a ruka člověka ho vzala do náruče.

„Tady tě za chvíli přejede auto, kočičáku. Co s tebou? Ty
ses ztratil, vid’?“

Ten člověk k němu mluvil a Miki se už tolik nebál. Někdo
ho vzal a odnesl pryč z té temnoty a chladu.

Pak už si jen pamatoval, jak putoval od jedné rukou
k druhé. Tu si s ním hrály děti, tu mu někdo dal kousek
rohlíku. Až najednou se otevřely dveře a on se ocitl tváří
v tvář kočce, která byla podobně velká jako jeho maminka.
Mikinovi zaplesalo srdíčko.

– Někdo kočičí, kdo mu bude rozumět.

Jenže téhle kočce se Miki vůbec nelíbil. Ani trošku
k němu nebyla vlídná. Ale ten domov... ten domov mu dal
pocit bezpečí. A hlavně to výborné jídlo! Miki brzy poznal
chod celé domácnosti. Také ho tito lidé, co u nich bydlel,
vzali k lékaři. Ten ho prozkoumal, zjistil, že uši nemá
zrovna čisté, ale řekl pro něho tak krásnou větu: „Neboj,
tihle už tě nikam nedají, už za tebe zaplatili.“

Baryku fuj,
necháš kočičku.

Miki od chvíle, kdy ho vyhodili na temnou ulici, krásnější větu neslyšel.

Doma měl svůj záchod, své mističky s jídlem v pokoji, kde bydlel i malý lidský kluk. Říkali mu Adam. A Miki si ho za tu chvíli hrozně oblíbil. S Adamem si mohl hrát, spal v jeho pelíšku, čekal na něj, až přijde ze školy, a tak si tohle lidské mládě opravdu zamiloval. A právě malý lidský kluk Adam mu dal to hezké kočičí jméno – Miki, Mikin i Michelangelo. To vypadalo tak krásně vznešeně...

Jak tak dny ubíhaly i Apsara se změnila a stala se z ní skvělá učitelka: „Jak máš ty packy? Takhle správné kočky nesedí. Musíš je mít tak a tak. Co to děláš, tohle správné kočky nedělají, dělají to tak a tak...“ Miki se učil a měl tuhle čokoládově hnědou kočku opravdu rád. Dokázala se s ním poprat i hrát na honěnou. Naopak, když už Miki odrostl ve velkého kocoura, mohl Apsaru zase učit on: „Koukej, když takhle vyskočíš, krásně otevřeš všechny dveře. A takhle, když zabereš packou, otevřeš dveře od skříně.“

Miki byl rád, že umí něco jiného než Apsara. Někdy ji zase mohl provokovat a ona se na něho za to zlobila, ale byla to jen taková kočkovaná.

Miki miloval svůj domov, miloval svého lidského kluka Adama, a jak říkala Adamova maminka: „Miki, ty jsi měl takovou životní kliku.“

A Miki ve svých sedmi letech už věděl, jakou pravdu má, a nesmírně si jí vážil. Jediné, z čeho měl velký strach, strach, který ho pronásledoval z dětství, byl hrubý hlas cizího člověka. Jakmile takový podobný hlas zaslechl, vždy včas zmizel a schoval se. Teprve když zjistil, že to není hlas toho, kdo ho vyhodil jako malého

z domova, vylezl a oddychl si. Ten zlý pocit v něm však stále zůstal.

„Mami, všimla sis, jak krásné velké oči Miki má?“ řekl Adam.

„Všimla, Adame. Má krásně zelené veliké oči. Ani Apsara ani jiná kočka, co znám, nemá tak veliké oči.“

Byla to pravda. A sama se zadívala do těch krásných velkých zelených kocouřích očí, ve kterých byl promítnut celý jeho životní příběh. Příběh spojený se smutkem, zradou, ale i nadějí, láskou a neskutečnou kočičí moudrostí.

Takový byl Miki.

MIKI JE BOREC

Skoro už to vypadalo, že kus svého dětství stráví malý Tom v koupelně za pračkou.

Ano, za tou velkou krabicí, kde je tak malá ulička, že se do ní lady Apsara nevejde.

Když nebyli lidé doma, měl Tom pokoj sám pro sebe. Dveře byly zavřené, aby na něho nemohla Apsara ani Miki. Měl tam vše i kočičí hračky a často přes dveře poslouchal, co ti dva dělají.

„No vidíš, kdybys byla vstřícnější, mohl tady s námi mladej být,“ našťavaně řekl Miki Apsare a zkoušel otevřít dveře. Jenže ty byly zamčené – a na to byl i Miki krátký.

„Co ti chybí? Chtěl bys, aby nás tady otravoval tak, jako to dělá, když jsou dveře otevřené? Lítá tady, šplhá po sloupu a všude leze. Nesnáším ho, nechci ho tu,“ odvětila Apsara a v klidu se uvelebila na gauč ke spánku.

Malý Tom tyto věty zaslechl a opět posmutněl.

– Už abych byl veliký. Alespoň jako Miki, pak se nebudu bát Apsary a nebudu tady sám, zamyslel se Tom a v duchu si představoval, jak velký kocour bude.

Mikinovi bylo z Apsariňých slov taky smutno. A rozhodl se, že to musí být on, kdo něco podnikne.

Jako vždy, když přišli lidé domů, otevřeli dveře a nechali malého Toma v celé domácnosti.

V tom okamžiku byla Apsara vzhůru, plně připravená na útok. Jako obvykle na malého Toma na uvítanou alespoň zasyčela.

A už je to tu zase, Tom se přikrčil, sklopil uši a snažil se stát se téměř neviditelným. A zase se to nepodařilo. Apsara